

Nr 170.

Av herr Nihlfors m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Kammarrätten: Avlöningar.

I 1949 års statsverksproposition, sjunde huvudtiteln, B, punkt 7, avstyrker departementschefen ett av kammarrätten framlagt förslag till befordringsgång för den juridiskt utbildade icke-ordinarie personalen (den s. k. fiskalsgruppen) inom domstolen.

I sin petitaskrivelse för budgetåret 1949/50 har kammarrätten för förenämnda personalgrupp, vilken avses via fiskalsbefattningarna rekrytera ledamotsbefattningar i domstolen och å vilken den för amanuenspersonal gällande befordringsgången nu tillämpas, föreslagit följande befordringsgång: Cf 19 (1 år), Ce 22 (2 år), Ce 25 (1 1/2 år), Ce 27.

Statens lönenämnd har i sitt utlåtande över kammarrättens förslag bl. a. framhållit, att med hänsyn till att en särskild befordringsgång fastställts för hovrätternas rekryteringspersonal nämnden icke ville motsätta sig en provisorisk förbättring av befordringsförhållandena jämväl för kammarrättens personal, därest en sådan förbättring ansåges påkallad av rekryterings-skäl. Lönenämnden föreslog dock, att lönegrad Ce 25 i kammarrättens förslag borde utbytas mot lönegrad Ce 24.

Varken enligt kammarrättens eller lönenämndens förslag skulle vikariats-ersättning komma att utgå annat än vid adjunktion.

Statskontoret ansåg sig för sin del icke kunna biträda kammarrättens framställning.

Föredragande departementschefen har enligt årets statsverksproposition ställt frågan på framtiden, i det han förklarat, att kammarrättens förslag om förbättring av befordringsförhållandena för den juridiskt utbildade icke-ordinarie personalen bör upptagas till behandling i samband med att frågan om statliga befordringsgångar och deras utformning upptages till omprövning i ett sammanhang.

Departementschefen får anses hava för sin del lämnat öppet, huruvida frågan om förbättrade befordringsförhållanden för ifrågavarande personalgrupp inom kammarrätten skall intaga en särställning i förhållande till befordringsförhållandena inom den övriga civila statsförvaltningen eller ej. Att kammarrättens fiskalsgrupp bör intaga en sådan särställning synes uppenbart, enär alldeles samma skäl, som legat till grund för fastställande av en gynnsammare befordringsgång för hovrättsfiskalerna, med enahanda styrka göra sig gällande för den till kammarrättens fiskalsgrupp hörande personalen, då dessa senare tjänstemän utföra lika kvalifikationskrävande arbetsuppgifter som hovrättsfiskalerna.

Kammarrätten har på grund av den stora konkurrensen om juridiskt utbildad personal sedan flera år haft i stort sett samma svårigheter som hovrätterna att tillfredsställande kunna rekrytera personal till sin fiskalsgrupp. Rekryteringsfrågan är i dagens läge sådan, att domstolen har att emotse allt större svårigheter att kunna erhålla kvalificerad sådan personal. På grund av kammarrättens ställning som överdomstol och eftersom kammarrätten i vissa mål är sista instans, föreligger för kammarrätten alldeles samma behov som vid hovrätterna att kunna rekrytera högt kvalificerad personal. Så har hittills kunnat ske beroende på den år 1942 beslutade omorganisationen och utvidgningen av kammarrätten, vilket under en övergångsperiod skapat relativt gynnsamma befordringsmöjligheter. Redan nu ha emellertid verksamheterna av de stabiliserade befordringsförhållandena börjat göra sig gällande på sådant sätt, att för fortsatt tjänstgöring godkända jurister lämnat kammarrätten för att i vissa fall inträda i tjänst vid hovrätterna, för vilkas motsvarande personal en gynnsammare befordringgång av rekryteringssskäl av 1948 års riksdag fastställts (se prop. nr 146, r. skr. nr 205), samt i andra fall gå till enskild verksamhet.

Jämväl vissa organisatoriska skäl påkalla emellertid för de blivande kammarrättsfiskalerna en annan befordringgång än den för amanuenspersonal i övrigt gällande. Den föredragande personalen i kammarrätten kan icke huvudsakligen knytas till viss division utan måste enligt nuvarande förhållanden i enlighet med för befattningshavarna tillämpad turordning av merit- och löneskäl erhålla de vikariatsförordnanden, som uppkomma å fiskals- och ledamotsbefattningarna. Genom att vikariaten enligt för kammarrätten gällande arbetssätt sålunda måste koncentreras på i tur stående befattningshavare, bliva de yngsta av dem icke i tillfälle till föredragning, varigenom dessa alltså icke kunna effektivt utnyttjas för mera kvalificerade uppgifter, vilket i sin tur måste ej blott nedsätta såväl arbetstrivseln som intresset för arbetet utan även förhindra fortsatt sådan kvalitativ utbildning, som kunde vinnas vid den nu förordade organisationen.

Den enda befordringsmöjligheten, som kammarrättens rekryteringspersonal har, är åtta fiskalsbefattningar i lönegrad Ce 27. Väntetiden på en sådan befordran kommer emellertid normalt att vida överstiga det antal år, som erfordras för en hovrättsfiskals uppflyttning i samma lönegrad.

De fordringar, man bör uppställa på en befordringgång, som på en gång på ett tillfredsställande sätt tillgodoser både kammarrättens behov av högt kvalificerad rekryteringspersonal och denna personals berättigade krav på befordringsmöjligheter, äro, att den skall innebära kompensation för bortfallande vikariatsersättningar samt giva en löneställning, som fullt ut motsvarar det kvalifikationskrävande och ansvarsfulla arbete, som i en överdomstol åvilar kammarrättsfiskalerna. Varken lönenämndens eller kammarrättens förslag fyller fullt tillfredsställande dessa krav. Den enda befordringgång, som ger full rättvisa åt ovannämnda synpunkter, torde vara följande: Cf 19 (1 år), Ce 23 (1 1/2 år), Ce 25 (1 1/2 år), Ce 27.

Genom en sådan befordringgång för kammarrättsfiskalerna skulle man

ernå den sakliga likställighet, som bör föreligga mellan hovrätternas och kammarrättens personalgrupper. Den väsentligaste vinsten vore emellertid, att kammarrätten finge möjlighet att också för framtiden utan att sättas i efterhand i förhållande till hovrätterna behålla sin kvalificerade personal, att personalen finge sina löne- och anställningsförhållanden stabiliserade samt att arbetet vid kammarrätten kunde organiseras på ett mera rationellt sätt till gagn för såväl domstolen som dess personal.

Merkostnaderna för en sådan befordringsgång skulle bliva relativt obetydliga.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen för kammarrättens juridiskt utbildade personal inom fiskalsgruppen ville besluta tillämpning av en förbättrad befordringsgång fr. o. m. den 1 juli 1949.

Stockholm den 22 januari 1949.

Folke Nihlfors.

Ivar Jansson

Elis Håstad.

i Kalix.
